

výběr salonu, knihy

Chimamanda Ngozi Adichieová: Zápisky o smutku knihu vybral Jakub Šofar

Zármutek pozůstalého není žádný odvar, je to hutná věc, tíživá a neprůhledná. Nejtěžší je po ránu, když se proberete a se sevřeným srdcem musíte čelit té realitě, se kterou nic nepohne. Ve Spojených státech žijící světově uznávaná nigerijská autorka, jejíž všechny knihy byly přeloženy i do češtiny, dokazuje, že k popsání emocí, k vypsání se ze zármutku nad smrtí někoho blízkého, není třeba velký prostor ani dramatická gesta. Když v roce 2020 zemřel její otec, napsala o tom nejprve esej pro časopis The New Yorker. Ten sice později rozšířila do knižní podoby,

ale i tak se její text vešel na osmdesát stran malého formátu. Smutek je na celém světě stejný a nemá smysl ho skrývat ani potlačovat, i když si třeba myslíme, že by se s ním na veřejnost chodit nemělo. Právě naopak.auta, počítačové programy či vakcíny nikdy smutné nebudou...

Přeložil Petr Štádl. (Host)

Claudio Magris: Zakřivený čas v Kremži knihu vybral Zdenko Pavelka

Pětipovídková miniatura jako by dotvářela krajinu monumentálních próz italského, a přesto především středoevropského spisovatele. Podobně jako slunce na pár okamžiků před svým západem zabarvuje vysokohorské alpské stěny a vrcholky do červenooranžových odstínů, město Kremže na Dunaji si zakládá na pohostinném přístupu ke spisovatelům, a tak se zde na večeri po jakési kafkovské konferenci ocitl též Magris. Společenské setkání nasměrovalo jeho imaginaci k úvahám o čase; zda ve skutečnosti není minulost a budoucnost jediným bodem, tedy pouze jedním časem. Nikoli náhodou jsou hlavní postavy všech příběhů staří muži, včetně autora, jimž čas plyne jinak – také díky vzpomínkám. Ty, stejně jako červánky, proměňují za dne všedně šedobílé či hrozivě temné skály v přívětivé večerní scenérie a umožňují jiný, v Magrisově působivém podání melancholicky ironický pohled na život.

Přeložila Kateřina Vinšová. (Academia)